

DE KRACHT VAN VINCENT

Infilling CS Vincent van Gogh dag

De Vincent van Gogh dag is een jaarlijks terugkerende feestdag. We vieren dan de geboortedag van onze naamgever, Vincent van Gogh. Het is een dag waarop we stilstaan bij al het mooie dat deze bijzondere kunstenaar heeft gebracht. Het is ook een dag waarop we stilstaan waar we als scholengemeenschap voor staan. We bespreken (één van de) de grondlagen: Identiteit, verbinding en vertrouwen, leren leven en leren leren. Gewoonlijk wordt de Vincent van Gogh dag gevierd op 30 maart, tenzij in het weekend, dan kiezen we een andere dag. De Vincent van Gogh dag 2023 heeft op de dag zelf een wat bescheiden programma, er volgen andere activiteiten. Het centrale thema is dit jaar: verbinding en vertrouwen.

We willen de volgende lesbrief van tevoren verspreiden onder alle docenten en andere collega's. De bedoeling is om tijdens de dagopening het onderstaande verhaal op te lezen. Daarna staan enige vragen centraal. Eventueel mag een ander (bijbel)verhaal ook, mits dat de grondlaag verbinding en vertrouwen raakt.

Het begin van samen.

In het begin was alles één. Zon en maan waren één. Een woord en klank waren één. Zelfs de kip en het ei waren één. Daarom bestonden er ook geen andere getallen dan het getal één. Niemand wist van twee handen of had gehoord van een plus en een min. Alles was één. Geen mens kan zeggen hoe dit alles was en hoe alles wat bestond toen heette.

Maar toen kwam die dag. Die dag die niet op zichzelf bestond, maar samen met gisteren en morgen de tijd was. Op die dag was er een geluid. Niemand had het ooit eerder gehoord. En vanaf dat moment was alles anders. Echt anders. Want alles werd anders dan iets anders. De rook kwam los en werd iets anders dan het vuur. De zon begon de dag te beschijnen en de maan verlichtte de nacht.

Het geluid verdween zo plotseling als het was gekomen.

Voor dit geluid was ook de mens één. Maar nu was ook de mens gescheiden. De ene mens keek naar de andere. Hij zag verschillen; de ene mens had iets wat de ander niet had. De kleur van

het haar was verschillend. En ook dat was nieuw, want alle kleuren waren altijd één geweest. Eerst bleef de mens nog dichtbij de ander. Als een schaduw. Want als je altijd één bent geweest, ga je niet zomaar bij elkaar vandaan.

Maar ook dat veranderde. Soms wilde de ene mens iets wat de ander juist niet wilde. Als de een wilde slapen, wilde de ander juist gaan eten. En zo kwamen er steeds meer en steeds grotere verschillen. Er kwamen zelfs dagen dat de ene mens de ander helemaal niet zag. De mens vond het heerlijk om alleen te zijn. Dat was voor hem een nieuw gevoel; maar het was ook een nieuw woord: *alleen*. Niemand was ooit eerder alleen geweest. Maar nu vond de mens het heerlijk om alleen te zijn. Hij deed wat alleen hij wilde en de ander deed de dingen die juist weer anders zijn. Er kwam zelfs een tijd dat de ene mens bewust de andere dingen deed dan de andere mens. Gewoon om anders te zijn.

Maar ook dat ging voorbij. Want de mens kon niet alles alleen. Hij had dan wel twee armen en twee benen, maar hij was wel een mens alleen. Hij kon niet altijd naar zichzelf luisteren en lachen om zijn eigen grappen. Hij kon niet steeds zichzelf een hand geven. En hij kreeg weer een nieuw gevoel; hij begon de ander te missen. Hij miste die blauwe ogen die zo mooi anders waren dan zijn eigen bruine. Hij hield dat nieuwe gevoel niet lang vol en zo kwam het dat de ene mens weer de andere opzocht. Ze vielen elkaar in de armen. Even leek het alsof ze nog steeds één waren. Zoals in het begin. Maar toen ze elkaar weer loslieten, waren ze nog steeds twee.

Na deze dag wilden ze nooit meer alleen zijn. Er gebeurden dingen die geen mens ooit eerder beleefd had. Er bleek zoiets als hulp te bestaan: de een kon de ander helpen als het moeilijk was iets alleen te doen. Verbinding. Vertrouwen. Gezelligheid. Liefde. Begrip. Alles was nieuw. Zelfs ruzie kwam nieuw in de wereld. Maar ze waren niet langer alleen. En zo kwam er weer een nieuw gevoel. Het was het gevoel van samen. En ook dat was weer een nieuw woord: *samen*. Samen was niet alleen. Maar samen was ook niet één.

Naar *Symposion* van Plato

De volgende vragen kunnen worden gesteld:

1. Op welk moment in het verhaal zijn de mensen volgens jou het meest gelukkig? Waarom?
2. Wat is de kracht van samenwerken?
3. Wanneer is het ook fijn, goed om alleen te zijn? Waarom?
4. Welke vragen zou je aan de mensen in het verhaal willen stellen?
5. Wat zou je hen adviseren?

Eventueel werkvorm:

In tweetallen een scène uit het verhaal in een tableau vivant (een foto) uitbeelden.

Welke scène kies je en waarom beelden jullie als tweetal deze zo uit? Herkennen anderen deze scène?

